

Egyrészt ma Magyarországon tizennégy kántorképző működik, szinte minden egyházmegye indított egyet, és már Komáromban is találnak a felvidéki növendékek kéthetes nyári kántorképzőt. Ezzel párhuzamosan a budapesti tanfolyam nem tud szállást biztosítani, azt mindenki maga intézi, s ez vidékről nehéz és költséges. Nagyobb távlatokban, de mindenképpen érzékelhető gond, hogy a magyar egyházon belül csökken a kántori szakma megbecsültsége. Alig akad hely, ahol akár városban is főállású kántort alkalmaznának, fizetnének. Hosszú távon pedig nehéz érdemi követelményeket támasztani egy olyan szakma képzésében, amelyre nem vár igényes kereslet.

A gondokon túl mindig öröm a növendékek arcán látni a közös éneklés, imádság örömét, a hasonló gondolkodású társaság önfelédtt együttlétét. A zárókoncert estéjén, kis létszámú elsőseim után nézve azért felsóhajtottam: idén is megérte a sok munka, érdemes volt.

Füzes Ádám titkár

Egy végzős hallgató a Kántorképzőről

Július végén, a zárókoncert után *Verbényi István* atya azt mondta: nem azért kapjuk az oklevelet, hogy kitegyük a falra vagy vitrinbe zárjuk, hanem mert a legszentebb dologra kaptunk küldetést: hogy a hívő népet szolgáljuk, segítjük, vezessük és irányítsuk az ének művelésében és a liturgia szépségének megőrző ápolásában. Négy évig készültünk a szent zene szolgálatára. Komoly és lelkiismeretes munka volt ez, nemcsak nyáron, hanem évközben is, hiszen „a kántor nem építhet arra, hogy esetleges gyenge teljesítményét irgalomból elnézik a hívek” — figyelmeztetett bennünket *Verbényi atya*.

A liturgia és a gregorián órák megtanítottak minket arra, hogyan ápoljuk az Egyház ősi kincseit a mai liturgikus keretek között. Nem tagadom, nem könnyű, de erre vállalkoztunk. És igenis meg lehet tanítani a híveknek az introitust és a kommúniót, csak kellő türelem és állhatatosság kell hozzá.

A négy év során nagyon sokszínű képzésben volt részünk: liturgia, hittan, gregorián, népének, zeneelmélet, szolfézs, karvezetés, orgona. Gyönyörű emlékként él bennem, amikor tavaly meglátogattuk Érdligeten a ciszterci nővéreket, és „liturgikus éjszakán” vettünk részt. Mezei János tanár úr vezetésével gyönyörű vesperásokat és laudéseket énekeltünk. Még mindig fülemben csengnek szavai: „Köszönöm a szép liturgiát”. A négy év alatt ízelítőt kaptunk abból, hogyan kell azt széppé tenni, és most itt van a feladat, hogy mind egyikünk, ki-ki a maga helyén azzá is tegye.

Ezúton is köszönöm tanárainknak, hogy elvezettek engem idáig.

Sándor Bence, „Kósa Atya”-díjas, friss okleveles kántor